

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Kjeld Olesen (S):

Vi har igennem det sidste par døgn været meget stærkt optaget af udvalgsarbejde med en lang række tekniske enkeltheder, og nu, hvor vi står over for den endelige afstemning om komplekset af lovforslag, synes jeg, at man lige i nogle få bemærkninger bør trække det frem, der er baggrunden for de langstrakte udvalgs møder.

Jeg mener, det er temmelig væsentligt, at vi får slået fast, at det, der er baggrunden, er, at vi, om ikke vi havde været i gang med dette arbejde, havde stået over for vel nok en af de største konflikter måske nogen sinde, der ville have haft ganske uoverskuelige konsekvenser, konsekvenser, som i den almindelige debat har været antydnet, men sjældent understreget tilstrækkeligt, konsekvenser i form af, at det ville gå ud over elforsyningen, at det ville gå ud over opvarmningen, at transportsystemet ville bryde totalt sammen, at hele fødevarerforsyningen ville blive lammet.

Det, der yderligere understreger alvoren, er, at vi samtidig står midt i en økonomisk krise, der, hvis konflikten var brudt ud, ville have betydet yderligere arbejdsløse. Vi har allerede langt over 100.000 arbejdsløse, der, hvis konflikten var brudt ud, havde stået uden arbejdsløshedsunderstøttelse. Alt det understreger, at det er en ganske speciel situation, vi altså her har handlet i. Vi finder, at det ville være ganske uansvarligt, om man ikke ville gribe ind. Derfor har socialdemokratiet påtaget sig ansvaret og gjort det, selv om det i virkeligheden kommer på tværs af det princip, vi er tilhængere af med hensyn til de frie forhandlinger på arbejdsmarkedet.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslaget til endelig vedtagelse.

Jeg vil til sidste gerne ligesom hr. Ninn-Hansen bringe en tak til medarbejderne i dette hus, der virkelig har slidt i det.

Glistrup (FP):

I det lovforslag, hvis endelige skæbne vi nu skal træffe afgørelse om, er det mest betydningsfulde indslag dette helt nye system, som indføres med taktreguleringen. Det er sikkert noget, som vil komme til at svie til os

mange år fremover, hvis vi virkelig nu voterer for, at vi skal have et sådant princip indført. Det, som er udgangspunktet, er, at den folkelige kamp, der nu har været ført igennem mange år mod de urimeligheder og uhyrligheder, der er fremkommet ved, at dyrtidsreguleringen har været så forskelligartet for offentligt ansatte og for privat ansatte, den er nu på papiret ført til sejr, men på ægte dansk vis finder man altså på, at de, der har kunnet profitere af de urimelige fordele igennem de mange år, nu skal have kompensation oveni, at de har haft fordelene i de mange år; to skridt frem og to tilbage, det er simpelt hen den måde, man danser på, hvis man nu gennemfører dette lovforslag og vi virkelig får denne taktregulering, som jo også efter udfaldet af afstemningen om ændringsforslag nr. 2 for et øjeblik siden går aldeles på tværs af ethvert hævdundet retsprincip, dette at man simpelt hen skal have det således, at embedsmændene selv fastsætter, hvad embedsmændene selv skal kunne hale op af skatteydernes lommer, i stedet for at de nu ikke længere skal have de dyrtidsportioner, der har været tale om.

På denne baggrund mener fremskridtspartiet, at lovforslaget må indstilles til forkastelse.

Så nævnte hr. Kjeld Olesen, at der efter hans mening var noget andet i forbindelse med lovforslaget, der var nok så væsentligt, nemlig som hr. Kjeld Olesen fremhævede det, at vi undgik storkonflikten. Det er et øjeblikkeligt problem, og det er selvfølgelig rigtigt, at som øjeblikkeligt problem har det den størrelsesorden, som hr. Kjeld Olesen fremhævede, men konflikten kunne jo være undgået på så umådelig mange andre måder; det havde vi god tid til, den ville først komme om 12 dages tid allertidligst, den 22. marts er den varslet til, og det havde været nok så rimeligt, om vi havde søgt at undgå denne storkonflikt på sådan en måde, at der havde været perspektivplanrigtighed i det, at man i stedet for som nu bare at forøge inflationen, forøge omkostningerne, forværre valuta-besværlighederne, forværre hele samfundets problemer, havde gjort det i form af at holde lønudgifterne stabile og give kompensationen i form af en forhøjelse af den skattefri bundgrænse. Det havde der været rigelig tid til, og det er trods alt ikke